

ת"פ 50176/11/12 - המאשימה מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז מרכז נגד נאשם 3: שי מפעי

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 50176-11-12 פרקליטות מחוז מרכז נ' אוחנה ואח'

בפני בעניין: כבוד השופט הישואם אבו שחאדה
המאשימה מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז מרכז על ידי עוה"ד מורן טרבלסי

נגד נאשם 3: שי מפעי
על ידי בא כוחו עוה"ד גיל גבאי

גזר דין לגבי נאשם 3

כתב אישום

1. כתב האישום כולל ארבעה נאשמים. נאשם 1, דודו אוחנה (להלן: **דודו**), נאשם 2 שרון מפעי (להלן: **שרון**), נאשם 3, שי מפעי (להלן: **הנאשם**) ונאשם 4, ניסן מפעי (להלן: **ניסן**). לאחר הליך גישור שהתקיים בתיק זה, הנאשמים הגיעו להסדר טיעון עם המאשימה כאשר לפיו כתב האישום תוקן וכל הנאשמים הודו בעבירות שיוחסו להם, כל אחד לפי חלקו. עניינם של דודו וניסן הסתיים, ועניינו של שרון טרם הסתיים. גזר הדין הנוכחי ידון בעניינו של הנאשם.
2. על פי עובדות כתב האישום מתוקן, במהלך שנת 2010, הוקם מפעל במשק 56 במושב חדיד (להלן: **המפעל**) לייצור מוצרי צריכה מזויפים וזאת על ידי אדם שזהותו אינה ידועה למאשימה. דודו היה בעליו של המפעל ושרון עבד במפעל בתקופה הרלוונטית לכתב האישום וגייס לעבודה את הנאשם ואת ניסן והדריך אותם בכל הנוגע לאופן העבודה במקום. במהלך חודש נובמבר 2010, הנאשם וניסן עבדו במפעל במשך כארבעה ימים. הנאשמים במסגרת עבודתם זיפו מוצרי צריכה ממותגים, מחקו תאריכי תפוגה פגי תוקף והטביעו תאריכים חדשים ומזויפים על גבי חטיפים הכל כפי שיפורט להלן.
3. לחברת "מכוורת יד מרדכי עלית בע"מ" הזכויות בסימני המסחר הרשומים בפנקס סימני המסחר, מיום 31.7.07 של דבש ושמן זית "יד מרדכי" (להלן: **יד מרדכי**). במהלך חודש נובמבר 2010 או בסמוך

לכך, מלאו הנאשם ואדם נוסף בשם ניר אוחנה (להלן: **ניר**) במפעל, עשרות צנצנות ובקבוקי זכוכית בחומרים הנחזים להיות "דבש" ו-"שמן זית", בהתאמה. ביום 28.11.10 החזיקו דודו ושרון במפעל, מכונות ומכשירים לייצור מוצרי צריכה מזויפים, חומרי ייצור שונים, חטיפים עליהם הוטבעו תאריכי תפוגה מזויפים, כלי אחסון עליהם הוטבעו סימני המסחר של חברת יד מרדכי. דודו וניר הדביקו על הצנצנות ובקבוקי זכוכית מדבקות עם השם "יד מרדכי" באופן שהללו נחזו להיות דבש ושמן זית הנחזים להיות מיוצרים על ידי חברת יד מרדכי. ביום 28.11.10 מחקו ניר, הנאשם וניסן במעבדה, באמצעות חומר אצטון את תאריכי התפוגה פגי התוקף שהיו מוטבעים על חבילות חטיפי "פרינגלס" ובאמצעות מכשיר הטביעו תאריכי תפוגה חדשים ומזויפים.

4. במהלך החודשים ספטמבר עד נובמבר 2010, מכר דודו את המוצרים המזויפים שלהלן לחברות שונות וקיבל בתמורה סכום של 45,960 ₪ לפחות: במהלך חודש נובמבר 2010 מכר דבש הנושא תוית "יד מרדכי" בכמות של 52 קרטונים בסך של 30,360 ₪; ביום 21.9.10 מכר דבש הנושא תוית "יד מרדכי" בכמות של 130 קרטונים בסך של 15,600 ₪. ביום 28.11.10 בעת ביקורת טכנולוגית, תברואתית, נמצאו ליקויים רבים, בין היתר כדלקמן: בכניסה למפעל נמצא זבל רב וחולדות; התקרה במבנה עשויה מאסבסט; הקירות עם פתחים וללא איטום; אין הפרדה פונקציונאלית בין אחסון חומרי הגלם לחומרי האריזה; ייצור המוצרים ואריזתם מבוצעים בחדר אחד ויש קשר ישיר עם השירותים שהינם במצב תברואתי ירוד ביותר; בכל השטח מאוחסנים דברים ללא סדר; הקירות מלוכלכים וללא טיח; שירותים מלוכלכים מאוד; רצפה מלוכלכת משאריות דבש; פינת אוכל מלוכלכת.

5. דודו ושרון הורשעו בביצוען של העבירות הבאות: סימון טובין לשם מסחר ללא רשות בעל הסימן לפי סעיף 60(א)(1) לפקודת סימני מסחר (נוסח חדש) תשל"ב - 1972 (להלן: **פקודת סימני מסחר**); זיוף בכוונה לקבל באמצעותו דבר לפי סעיף 418 (אמצע) לחוק העונשין התשל"ז 1977 (להלן: **חוק העונשין**); ייצור מזון ללא רישיון המנהל לפי סעיף 2(א) לצו הפיקוח על מצרכים ושירותים (הסחר במזון, ייצור ואחסון) תשכ"א - 1960 יחד עם סעיף 39(ב)(1)א ו-39א לחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים תש"ח - 1957. בנוסף, דודו הורשע בביצוען של שתי עבירות נוספות: מכירת טובין שסומן ללא רשות בעל הסימן בהיקף מסחרי לפי סעיף 60(א)(3) לפקודת סימני המסחר וכן קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין.

6. הנאשם שבפני וניסן הורשעו בביצוע עבירה של זיוף בכוונה לקבל באמצעותו דבר לפי סעיף 418 (אמצע) לחוק העונשין.

גזרי הדין בעניינם של דודו וניסן

7. ביום 24.11.14 הוצג על ידי הצדדים הסדר טיעון בעניינו של דודו. כבוד סגן הנשיאה, השופט ד"ר עמי קובו כיבד את ההסדר כלשונו והושתו על דודו 6 חודשי מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריח, ואשר כולל בתוכו הפעלה בחופף של 6 חודשי מאסר על תנאי שהיו תלויים ועומדים כנגדו מתיק אחר, וכן 6 חודשי מאסר על תנאי וכן קנס בסך של 10,000 ₪.

עמוד 2

8. ביום 27.10.14 הוצג על ידי הצדדים הסדר טיעון בעניינו של ניסן. כבוד סגן הנשיאה השופט ד"ר עמי קובו כיבד את ההסדר כלשונו והטיל על ניסן 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים את העבירה שבה הורשע וכן קנס בסך של 1,500 ₪.

תסקיר שירות המבחן

9. בעניינו של הנאשם שבפני התקבל תסקיר מטעם שירות המבחן אשר להלן עיקריו:

- א. הנאשם הינו בן 34 שנים, נעדר עבר פלילי, רווק ועובד מזה כחמש שנים בבורסת היהלומים ברמת גן.
- ב. הנאשם הבין את חומרת מעשיו ומביע חרטה עליהם וההליך המשפטי היווה גורם מרתיע עבורו.
- ג. הנאשם נמצא כיום בתהליך קבלה לחברות בבורסה ליהלומים ובשל החשש שמא לא יוכל להתקבל כחבר בבורסת היהלומים, שירות המבחן המליץ על ביטול הרשעה והעמדתו בצו מבחן וכן המליץ להטיל עליו שעות שירות לתועלת הציבור.

טיעוני הצדדים לעונש

10. הנאשם שבפני הודה בכתב האישום וניתנה החלטה לפיה נרשמה הודאתו בעבירה שיוחסה לו וזאת מבלי להרשיעו עד לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן. יוצא מכך, שבמסגרת גזר הדין יש להכריע בשאלה האם להרשיע את הנאשם, או לא.

11. בא כוח המאשימה טען שיש להרשיע את הנאשם וזאת לאור חומרת העבירות שבוצעו על ידו והסכנה שנשקפה לבריאות הציבור מביצועו. בנוסף, טען שמדובר בפגיעה בקניין רוחני של "יד מרדכי" וכי עבירות שמפרות סימן מסחר רשום הן עבירות חמורות שלא ניתן לשקול בעניינן אי הרשעה ובכל מקרה, הנאשם לא הוכיח נזק קונקרטי שיצדיק את ביטול ההרשעה בדין. כמו כן, בא כוח המאשימה טען שעניינו של הנאשם הוא שונה מעניינו של ניסן שנדון למאסר על תנאי בלבד מאחר ובנוסף למעשים שעשה הנאשם שדומים למעשיו של ניסן (שינוי תאריכי תפוגה של חבילות חטיפי "פרינגלס"), הנאשם פעל יחד עם ניר למילוי עשרות צנצנות ובקבוקי זכוכית הנחזים להיות דבש ושמן זית של "יד מרדכי". לטענת בא כוח המאשימה מדובר בשוני מהותי שמצדיק פער בענישה ביניהם, כך שיוטל על הנאשם מאסר שירוצה בעבודות שירות ולו לפרק זמן קצר.

12. בא כוח הנאשם טען שהשוני בין הנאשם לבין ניסן איננו מצדיק פער בענישה ביניהם עד כדי כך שעל הנאשם יוטלו עבודות שירות בעוד שעל ניסן המאשימה בחרה להסתפק במאסר על תנאי. בנוסף לכך,

טען שכאשר בוחנים את מידת האשם הגבוהה של דודו, לעומת העונש שהושת עליו, הרי שהטלת מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות על הנאשם, הוא בבחינת עונש בלתי מידתי. בנוסף, בא כוח הנאשם טען שיש לבטל את ההרשעה ולאמץ את המלצות שירות המבחן.

שאלת אי ההרשעה

13. הטיעונים לעונש נשמעו ביום 28.4.15 ובתום שמיעת הטיעונים קבעתי שעל בא כוח הנאשם למסור הבהרות אודות המסגרת הנורמטיבית לפעילותה של בורסת היהלומים וכן לעניין תפקידו של הנאשם במקום וכיצד הרשעה בדין עלולה לפגוע בהמשך קידומו או המשך תעסוקתו באותו מקום עבודה. לפיכך, הדיון נדחה לטיעונים משלימים מטעם ההגנה ליום 14.5.15. לאחר שמיעת הטיעונים המשלימים הגעתי לכלל מסקנה שבקשת ההגנה שלא להרשיע את הנאשם דינה להידחות.

14. הכלל המנחה בפסיקה לצורך אי הרשעה הוא שביטול ההרשעה ייעשה במקרים חריגים ויוצאי דופן בלבד וזאת רק בהתקיימם של שני תנאים מצטברים: ראשית, נסיבות העבירה מאפשרות להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים; שנית, ההרשעה פוגעת באופן חמור בשיקום הנאשם (ראו למשל רע"פ 4070/14 פלונית נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.6.14) פסקה 9 להחלטתו של כבוד השופט שוהם).

15. לעניין סוג העבירה שבה הורשע הנאשם, הנאשם הורשע בביצוע עבירה של זיוף בכוונה לקבל באמצעותו דבר לפי סעיף 418 (אמצע) לחוק העונשין, קרי עבירה שהעונש המקסימאלי בגינה הוא שלוש שנות מאסר. באי כוח הצדדים הגישו דוגמאות שונות מהפסיקה בעבירות לפי פקודת סימני המסחר וזיוף לעניין שאלת ההרשעה. לא מצאתי צורך לדון בשאלה המשפטית אם העבירה של זיוף שבה הורשע הנאשם, באופן קטגורי, ניתן לסיים את ההליך הפלילי לגביה, באי הרשעה, או לא, וזאת מהטעם שהנאשם לא הצליח להוכיח "נזק מוחשי וקונקרטי" היה ויורשע בדין.

16. מן הראוי להבהיר תחילה את המסגרת הנורמטיבית שמסדירה את פעילות ענף היהלומים בישראל וזאת כרקע לקביעה שהנאשם לא הוכיח נזק מוחשי וקונקרטי היה וההרשעה שלו תמשיך לעמוד בעינה. צו הפיקוח על יהלומים, יבואן ויצואן תשל"ט-1979 (להלן: **צו הפיקוח**) מגדיר בסעיף 1 את הביטוי "מפקח" כ-"המפקח על היהלומים, לרבות סגן המפקח על היהלומים, שמינה שר התעשייה והמסחר". סעיפים 2, 3 ו-4 לצו הפיקוח קובעים כדלקמן:

2. (א) לא יעסוק אדם ביהלומים, לא ייצר, לא יסחור, לא ייבא ולא ייצא יהלומים, לא יחזיק בהם, לא ישתמש בהם ולא ירשה לאחר להשתמש בהם, לא יעביר את הבעלות או החזקה בהם ולא יקבל בשום דרך מדרכי העברה את הבעלות או את החזקה בהם, אלא לפי רישיון בכתב

מאת המפקח ובהתאם לתנאי הרישיון או לפי היתר מיוחד בכתב וחד פעמי מאת המפקח.

(ב) (נמחק)

3. אין האמור בסעיף 2 חל על העובד כשכיר אצל בעל רישיון לעסוק ביהלומים.

4. (א) הבקשה לרישיון לפי סעיף 2 או בקשה לחידושו תוגש מפקח לפי המען: המפקח על היהלומים, רחוב ז'בוטינסקי 3, רמת גן.

(ב) לא יינתן רישיון למבקש לעסוק ביהלומים אלא אם הוכח להנחת דעתו של המפקח שהמבקש הוא בעל ארבע שנות ותק בעיסוק ביהלומים.

(ג) על אף האמור בסעיף קטן (ב) רשאי המפקח לתת רישיון אף אם אין המבקש בעל ארבע שנים.

(ד) המפקח רשאי לדרוש ממבקש רישיון פרטים נוספים הדרושים לו בקשר לבקשה לרישיון.

(ה) מי שהגיש בקשה לרישיון עד ליום פרסום צו זה, יחולו עליו ההוראות הקודמות באשר לותק בעיסוק ביהלומים."

17. יוצא מכך, שעל מנת לעסוק ביהלומים יש לקבל רישיון בכתב מטעם המפקח על היהלומים, שהינו גורם רשמי שמתמנה על ידי שר התעשייה והמסחר. התנאי היחיד על מנת לקבל רישיון לעסוק ביהלומים הוא הוכחת ארבע שנות ותק בעיסוק ביהלומים. יחד עם זאת, בפסיקה נקבע שהמפקח רשאי להציב תנאי של העדר קיומה של הרשעה פלילית שיש עימה קלון, כדרישת סף לצורך קבלת רישיון לעיסוק ביהלומים (בג"צ 2740/96 **שנסי נ' המפקח על היהלומים** פ"ד נא (4) 481, 495 (1997)).

18. מן הראוי להבחין בין המפקח על היהלומים לבין הגוף שנקרא מפעלי בורסת היהלומים (1965) בע"מ (להלן: **בורסת היהלומים**). המפקח על היהלומים הוא גוף מנהלי לכל דבר ועניין. לעומת זאת, בורסת היהלומים הינה גוף פרטי שמאגד בתוכו חברים שונים העוסקים בתחום היהלומים בישראל. ב-ע"א 3414/93 **און נ' מפעלי בורסת היהלומים (1965) בע"מ**, פ"ד מט (3) 196 בית המשפט העליון הורה על החזרת התיק לבית המשפט המחוזי על מנת שתיבדק השאלה האם בורסת היהלומים חלה

עליה דוקטרינת "הדואליות הנורמטיבית", קרי גוף דו-מהותי שחלות עליו נורמות הן מהמשפט הפרטי והן מהמשפט הציבורי. בסופו של יום, בפסיקה מאוחרת יותר, נקבע שמדובר בגוף פרטי לכל דבר ועניין ולא חלות עליו הנורמות של המשפט הציבורי. ב-בש"א (מחוזי ת"א) 17312/01 **גרד נ' בורסת היהלומים הישראלית בע"מ** [פורסם בנבו] (7.11.01) כבוד השופט יהודה זפט קבע את הדברים הבאים בפסקה ג.1 להחלטתו:

"הבורסה הינה ללא ספק, גוף מאוד חשוב ומרכזי בתחום הסחר ביהלומים. עם זאת, הבורסה אינה ממלאת תפקיד ציבורי כלשהו, אינה נהנית מזיכיון או מעמד חוקי מיוחד, אף לא מתקציבים ציבוריים. החברות בה וולנטריות ואינה נכפית על איש, כשם שאיש אינו רשאי לכפות על הבורסה לקבלו כחבר. העיסוק בסחר היהלומים אינו מותנה בחברות בבורסה, ורק מיעוטם של הסוחרים ביהלומים, חברי הבורסה. הבורסה לא הוכרזה כמונופול והטענה בדבר היות הבורסה מונופול לא נתמכת בתשתית ראייתית לכאורית ראויה."

19. יתר על כן, על הדברים הנ"ל חזרה כבוד הנשיאה השופטת הילה גרסטל בפסק דינה בעניין ה"פ (מחוזי מרכז) 10542-04-13 **גוב נ' בורסת היהלומים הישראלית בע"מ** [פורסם בנבו] (24.7.13). בקובעה בסעיף 3(ד):

"לסיום, המבקש טוען בעלמא שהבורסה היא גוף דו מהותי, וככזה הוא כפוף לנורמות מהמשפט הציבורי. איני מקבלת נקודת מוצא זו וטענה דומה נדחתה כבר בעבר בבית המשפט המחוזי בתל אביב [בש"א (ת"א) 17312/01 **גרד נ' בורסת היהלומים הישראלית בע"מ** (פורסם בנבו, 7.11.01)]. הבורסה ליהלומים היא גוף פרטי המרכז בחובו פעילות פרטית של אנשי עסקים פרטיים ואינה עונה על הפרמטרים שעיצבה הפסיקה לסיווג גוף פרטי כדו מהותי - כך, הדין לא העניק לבורסה ליהלומים פררוגטיבה לביצוע סמכות שלטונית; הבורסה אינה נהנית ממעמד חוקי מיוחד או מתקציבים ציבוריים ואף לא הוכרזה כמונופול; החברות בבורסה היא וולונטארית והעיסוק בסחר ביהלומים אינו מותנה בחברות בבורסה; הבורסה אינה מבצעת פעילויות בעלות אופי ציבורי הזהות לפעולות המבוצעות דרך קבע על ידי רשויות השלטון."

20. נושא הפיקוח הממשלתי על ענף היהלומים נדון בדו"ח מבקר המדינה - דו"ח שנתי 65א (התשע"ה - 2014) (להלן: **דו"ח מבקר המדינה**). מהדו"ח עולה כי באפריל 2013 החליטה הממשלה על שינוי שמו של משרד התעשייה והמסחר ל-"משרד הכלכלה" (החלטה מספר 29) (דו"ח מבקר המדינה, עמ' 455). בדו"ח מבקר המדינה היתה התייחסות ביקורתית לכך שבאופן פורמאלי, על פי הוראות צו הפיקוח, אין הוראה מפורשת שקובעת שלא ניתן לקבל רישיון לעסוק ביהלומים אם למבקש הרישיון יש רישום פלילי קודם. בעמוד 460 לדו"ח נאמרו הדברים הבאים:

"לדעת משרד מבקר המדינה, על המפקח לשקול לדרוש ממבקשי רישיון לעמוד בתנאים נוספים, מהותיים, שיבטיחו את התאמתם לעיסוק בענף היהלומים, כדי לצמצם את כניסתם של גורמים עבריינים לענף.

בתגובתו למשרד מבקר המדינה במרץ 2014 ציין משרד הכלכלה כי בחוק היהלומים המתגבש, ישולבו תנאים נוספים, שבאמצעותם, בין היתר, יוכל המפקח לבצע בקרה על רישום תיק פלילי ועל רישום כתבי אישום של מבקשי רישיונות. תנאים אלו ימנעו מצב שבו יאושרו בקשות לרישיון עיסוק ביהלומים לבעלי עבר פלילי, שלא עברו חמש שנים לפחות מקרות האירוע הפלילי או ממועד תחילת ריצוי עונשם בגינו".

21. לעניין האפשרות להיות חבר בבורסת היהלומים, וזאת מבלי להיות בעל רישיון מטעם המפקח, עמד מבקר המדינה על הפסול שבדבר, בדברים הבאים (עמ' 461):

"מבדיקת משרד מבקר המדינה, עולה כי במועד סיום הביקורת יש כאלף חברי בורסה שאינם בעלי רישיון מטעם המפקח, אף שזהו תנאי לחברות בבורסה. לדעת משרד מבקר המדינה, על המפקח לפעול ביתר שאת כדי לוודא שכל חבר בורסה פעיל הוא בעל רישיון מהמפקח".

22. במקרה שבפני, הנאשם לא טען שהינו מחזיק ברישיון לעסוק ביהלומים מטעם המפקח. המסקנה היחידה המתבקשת היא שאין בידיו רישיון כזה. בנוסף, הנאשם טען שהרשעה בדין עלולה לפגוע באפשרות להצטרפותו כחבר בבורסת היהלומים. הנאשם הגיש בקשה להצטרף כחבר לבורסת היהלומים והציג בפני את טופס הבקשה שנושא תאריך 15.3.15. בגוף הטופס ישנן שאלות המתייחסות לקיומו של רישום פלילי. יוצא מכך, שהנאשם הגיש בקשה להיות חבר בבורסת היהלומים מבלי שיש בידו רישיון מטעם המפקח על היהלומים, תופעה שדו"ח מבקר המדינה התייחס אליה בנימה ביקורתית בהיותה בלתי ראויה. יתר על כן, בורסת היהלומים שהנאשם מבקש להצטרף לשורותיה, היא גוף פרטי והעיסוק בענף היהלומים אינו מותנה בחברות בגוף זה. אם לא די במה שנאמר עד כה, הנאשם גם לא הוכיח שעבד ארבע שנים אצל אדם המחזיק רישיון מטעם המפקח, וזאת כתנאי להגשת בקשה לקבלת רישיון. הנאשם הציג בפניו מסמך שלפיו עבד בחנות תכשיטים, שלא ידוע מה הקשר בינה לבין בורסת היהלומים והאם לבעל חנות התכשיטים יש רישיון לעסוק בענף היהלומים. במילים אחרות, טענתו של הנאשם שעלול להיגרם לו נזק קונקרטי ומוחשי אם ההרשעה תמשיך לעמוד בעינה, היא לא מבוססת. מדובר בטענה כללית בדבר "**פגיעה פוטנציאלית עתידית**" ככל שהנאשם יהיה מעוניין לעסוק בענף היהלומים בעתיד, אך לא לכך כיוונה הפסיקה בעת שנעשה שימוש בביטוי "נזק קונקרטי ומוחשי" כעילה לביטול ההרשעה בדין.

23. ב-רע"פ 9118/12 פריגין נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.1.13) (להלן: **פריגין**) היה מדובר במבקש שהורשע על ידי בית המשפט השלום בעבירת איומים בכך שאיים על חברתו לשעבר ובן זוגה.

למבקש לא היה עבר פלילי קודם ובית משפט השלום השית עליו עונש של מאסר על תנאי, קנס בסך 750 ₪ וכן צו מבחן למשך שנה, וזאת בניגוד להמלצת שירות המבחן לבטל את ההרשעה. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי כנגד ההחלטה להרשיעו בדין וטען שהינו עדיין בתחילת דרכו, והרשעה עלולה לסכל את כוונתו לבניית עתיד אקדמי ותעסוקתי. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה וכן נדחתה בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון. בפסקה 8 להחלטתו של כבוד השופט שוהם הובאו תמצית טענותיו של המבקש כדלקמן:

"בבקשה נטען כי יש לבחון את שינוי הפרקטיקה הנוהגת על פי ההלכה שנקבעה בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: **הלכת כתב**), ולפיה רק מי שמתקיים נזק קונקרטי - מוחשי, תישקל האפשרות להימנע מהרשעתו של נאשם. נטען, כי יש להרחיב את המבחנים הקבועים בהלכת **כתב** ולשכלל את קריטריון הפגיעה הקונקרטית, **כך שיביא בחשבון פגיעה פוטנציאלית עתידית**, בהתפתחותו של אדם צעיר בראשית חייו הבוגרים. לטענת המבקש, הרשעתו בדין תקטע, בעודה באיבה, כל סיכוי להתבססות ולרכישת השכלה מתאימה, שתאפשר לאדם לפתוח במסלול קידום וקריירה, במהלך השנים הקרובות. בנוסף, נטען על ידי המבקש כי הסוגיה העולה במסגרת בקשתו, הינה סוגיה חוקתית, העוסקת בהפליה פסולה בין נאשם צעיר, אשר רק בשל העדר רכיב של נזק קונקרטי, הוחלט להרשיעו בדין, לבין נאשם אחר שביצע עבירה זשה, אולם הספיק לגבש נזק מוחשי. נאשם אחרון זה, ימצא עצמו "נהנה" מיחס מקל של בית המשפט, אשר ימנע מהרשעתו."

(ההדגשה לא במקור)

24. כבוד השופט שוהם קבע בפסקה 10 את הדברים הבאים:

"שנית, לא מצאתי כל פגם בעמדתו של בית המשפט המחוזי, לפיה **יש להתייחס לנזק המוחשי - קונקרטי העלול להיגרם למבקש, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד**. קבלת גישתו זו של המבקש, תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על היתכנותם של אותם תרחישים."

(ההדגשה לא במקור)

25. ברע"פ 4070/14 **פלונית נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (17.6.14) המבקשת הורשעה בבית המשפט השלום בביצוע עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו וזאת לאחר שמיעת הראיות בתיק.

לאחר הטיעונים לעונש, בית המשפט השלום הורה על ביטול הרשעתה ועל קביעה זו הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי על ידי המדינה. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והחזיר על כנה את הרשעתה של המבקשת. על קביעה זו הוגשה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון ובקשתה נדחתה מאחר והמבקשת לא הצליחה להצביע על פגיעה קונקרטיה - מוחשית.

26. ברע"פ 4592/14 **רוטמן נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (25.8.14) (להלן: **רוטמן**) היה מדובר במבקשת שהורשעה בבית המשפט השלום בביצוע עבירות של תקיפת שוטר והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בית המשפט השלום השית עליה 4 חודשי מאסר על תנאי, פיצוי לשוטרת המתלוננת וצו של"צ וצו מבחן. המבקשת הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי כנגד הקביעה של בית המשפט שלום שלא לבטל את הרשעתה בדיון. המבקשת טענה כי על פי תקנה 4 לתקנות רופאי השיניים (שינניות) התשל"ח - 1978, משרד הבריאות רשאי לא להעניק רישיון שיננות למי שהורשע בעבירה שיש בה כדי להראות שהוא חסר האחריות הדרושה לעסוק במקצוע השיננות. הטענה הועלתה על אף שהמבקשת טרם החלה ללמוד את מקצוע השיננות. בקשתה לביטול ההרשעה נדחתה וכן נדחתה גם בקשת רשות ערעור, שהוגשה לבית המשפט העליון, לגבי אותו עניין.

27. לסיכום, עניינו של הנאשם אינו שונה מעניינה של המבקשת בפסק דין **רוטמן** שהיו לה תוכניות עתידיות להיות שיננית שיניים. כמו כן, עניינו אינו שונה מעניינו של המבקש בפסק דין **פריגין** שחשש שהרשעתו בדיון תביא לסיכול האפשרות ללימודים אקדמיים שהעיסוק במקצוע שיירכש בתום הלימודים, מותנה באי הרשעה פלילית. בקשתו של הנאשם להצטרף כחבר בבורסת היהלומים, בטרם קבלת רישיון מטעם המפקח על היהלומים, כמוה כרתימת העגלה לפני הסוס. כמו כן, בורסת היהלומים היא גוף פרטי שאינו מנפיק רישיונות לעיסוק בענף היהלומים ובכל מקרה ניתן לעסוק בענף זה ללא חברות בבורסת היהלומים. במילים אחרות, הבקשה שהגיש הנאשם להצטרף כחבר בבורסת היהלומים, איננה מעלה ואיננה מורידה לעניין עתירתו שלא להרשיעו בדיון. יתר על כן, הנאשם איננו מחזיק ברישיון מטעם המפקח על היהלומים וגם לא הגיש בקשה לקבל רישיון כזה, ואף לא הוכיח שעבד אצל אדם שמחזיק ברישיון וזאת כתנאי להגשת בקשה לקבלת רישיון. לפיכך, משלא הוכח "**נזק קונקרטי ומוחשי**" מעצם ההרשעה, בקשתו של הנאשם שלא להרשיעו, נדחית.

מתחם העונש ההולם ועיקרון האחידות בענישה

28. המאשימה הגיעה להסדר טיעון עם דודו ואשר לפיו יושתו עליו 6 חודשי מאסר בפועל וכי המאסר על תנאי של 6 חודשים שתלוי ועומד כנגדו, יופעל במלואו, בחופף. כמו כן, המאשימה הגיעה להסדר טיעון עם ניסן, שהורשע בעבירה דומה לזו שבה הורשע הנאשם, שיושתו עליו 6 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך של 1,500 ₪. כאשר בוחנים את מידת האשם של דודו לעומת מידת האשם של ניסן, ברור שמידת האשם של דודו היא גבוהה באופן משמעותי מזו של ניסן. בנוסף, הנזק שנגרם ממעשיו של דודו לאור היקף פעילותו בתחום הזיוף והפרת סימני מסחר, הוא משמעותית גבוה יותר מהנזק שנגרם ממעשיו של ניסן.

29. יוזכר כי "מידת האשם" ו-"מידת הנזק" הם שני פרמטרים מרכזיים בקביעת מתחם העונש ההולם. יוצא מכך, שמתחם העונש ההולם שרלוונטי לדודו, הינו שונה ממתחם העונש ההולם שרלוונטי לניסן. לא מדובר במתחם אחד שזהה לשניהם, אלא בשני מתחמים שונים. מאחר ועניינו של דודו הסתיים בהסדר סגור לעניין העונש, מטבע הדברים לא היה צורך בקביעת מתחם העונש ההולם בעניינו. הדברים נכונים גם לגבי ניסן שגם בעניינו לא היה צורך בקביעת מתחם העונש ההולם.

30. בנסיבות אלה, לא מצאתי צורך לקבוע את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם שבפני בית המשפט ישנו טווח ענישה שהינו ממילא מצומצם ונע בין מאסר על תנאי לשישה חודשי מאסר. לאור ההסדרים שאליהם הגיעה המאשימה עם דודו ועם ניסן, העיקרון המרכזי בענישה ששולט בכיפה לעניין גזר הדין שיינתן לגבי הנאשם, הוא עיקרון האחידות בענישה, אשר מיתר את הצורך לקבוע את מתחם העונש ההולם הרלוונטי למעשיו של הנאשם שבפניי.

31. המאשימה טענה שיש שוני בין הנאשם לבין ניסן אשר מצדיק להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות, ולו לתקופה קצרה. השוני נעוץ בכך, לפי המאשימה, שהנאשם בנוסף לשינוי תאריכי התפוגה של חבילות "פרינגלס", מילא עשרות בקבוקי שמן ודבש מזויפים. לא השתכנעתי כי נתון זה יש בו בכדי להצדיק להטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, וזאת לא כל שכן לאור העונש המקל שהוטל על דודו במסגרת הסדר טיעון, כאשר מעובדות כתב האישום עולה שדודו היה הרוח החיה והדמות המובילה באירוע נשוא כתב האישום.

32. בעיני, לעניין רכיב המאסר, לאור העובדה שהנאשם וניסן הורשעו באותה עבירה בדיוק, אזי העונש שיושת על הנאשם צריך להיות זהה לעונש שהושת על ניסן, קרי מאסר על תנאי. ניתן לדעתי לאזן את הפער שבין הנאשם לבין ניסן, על ידי הגדלת גובה הקנס שיוטל עליו, לעומת הקנס שהוטל על ניסן. בדרך זו יינתן ביטוי לפער שבין הנאשם לבין ניסן בשל העובדה שהנאשם השתתף במילוי צנצנות ובקבוקי דבש ושמן, בהתאמה, דבר שלא יוחס לניסן.

33. לאור כל האמור לעיל, תוך לקיחה בחשבון של נסיבותיו האישיות של הנאשם (העדר עבר פלילי, הודאה וחיסכון בזמן שיפוטי), הנני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של זיוף בכוונה לקבל באמצעותו דבר לפי סעיף 418 (אמצע) לחוק העונשין.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מהיום, לא יבצע עבירה שבה הורשע.

ג. הנאשם ישלם קנס בסך 3,000 ₪, או 20 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 6 תשלומים חודשיים שווים ורצופים כאשר הראשון שבהם עד ליום 1.7.15 והיתרה ב- 1 לכל חודש שלאחריו. היה ואחד התשלומים לא ישולם במועד, אזי יעמוד מלוא סכום הקנס לפירעון מידי.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י' סיוון תשע"ה, 28 מאי 2015, במעמד הצדדים.